

Un altre món és possible

té tres pilars: La persona de Jesús, la constatació que en el món hi ha molta bellesa i bondat que cal saber descobrir i agrair, i la convicció que, amb la contribució de cadascú de nosaltres, un altre món és possible. Aquesta Bona Notícia —ha afegit— cal dir-la amb el testimoni de la vida i amb l'acció transformadora, estimant i en Església. Per acabar, ha assenyalat la necessitat de renovació de l'Església, posant com a exemple el nou alè del papa Francesc, que tots hauríem de seguir. Finalment, ens ha convidat a la paciència perseverant. Els participants, després de la xerrada, s'han reunit en petits grups per dialogar i aportar les pròpies experiències. La trobada s'ha clos amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Joan Piris.

Mn. Carles Sanmartín

Així s'ha expressat Amadeu Bonet, professor d'institut i de la Fundació Verge Blanca, en la conferència de la III Trobada de l'Àrea d'Evangelització, celebrada al paranif de l'Acadèmia Mariana. En l'encontre, que ha reunit més de 150 persones i que ha tingut com a lema «Com dic que sóc cristià», el conferenciant ha dit que la Bona Notícia a comunicar

El documental «Jo Crec» s'estrena a Lleida

Jo Crec», el primer film del món en 3D que tracta íntegrament sobre el Credo catòlic, s'estrenarà el pròxim 21 de març de 2014. La pel·lícula es presentarà als principals cinemes de l'Estat, entre els quals hi ha els multicinemes JCA d'Alpicat, que exhibiran el documental els dies 21 i 22 de març, a les 19 hores.

«Jo Crec» ha estat finalista en els Òscars del cine catòlic i ha rebut el suport inèdit de la Santa Seu.

Recentment, el Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització ha reconegut la pel·lícula com a mereixedora del seu suport institucional. És la primera vegada a la història que la Santa Seu concedeix aquest reconeixement explícit a una pel·lícula realitzada a l'Estat espanyol.

AJUDANT A VIURE

Déu segueix esperant respostes

En celebrar el DIA DEL SEMINARI, recordo alguns joves que m'han dit sentir-se atrets al sacerdoti ministerial. Hi ha qui ha decidit donar el pas i d'altres que no s'han atrevit a dir ni sí ni no: diuen que no ho descarten. Això pot semblar senyal de prudència però, de fet, és reflex de la indecisió i inseguretat que acompanya a tantes persones. La nostra és una cultura que ens fa fugir de compromisos, sobretot si són de per vida.

Una de les respostes més curioses que he trobat ha estat aquella de «jo tinc altres projectes». Algú pot qualificar-ho com una demostració de llibertat però manifesta un plantejament equivocat perquè, en tema de vocacions d'especial consagració, allò que compta és «quin projecte pot tenir Déu sobre mi» i no tant el meu possible projecte. Tu i jo som subjectes lliures per a decidir sí o no, però sempre com una resposta gratuïta a la crida que Déu posa davant la nostra consciència, valent-se de diferents circumstàncies.

El papa Francesc ho explicava així el proppassat juliol:

«Es tracta d'escoltar Jesús que ens diu, no necessàriament amb paraules, «Tu ets important per a mi, et vull, compto amb tu». Comprendre això és el secret de la nostra alegria. Convertir-se en capellà no és abans de res una elecció nostra. No em fio del jove que diu: He triat aquest camí. No m'agrada això! Més bé és la resposta a una crida i a una crida d'amor. Sento alguna cosa dins que m'inquieta, i jo responc SÍ. El Senyor ens fa sentir aquest amor a través de nombrosos signes que podem llegir en la nostra vida, a través de nombroses persones que posa en el nostre camí. Es tracta de no tancar-se, sinó d'obrir-se i lliurar-se a testimoniar el seu Evangeli en el servei a l'Església.»

Naturalment també cal una formació acurada i per això són els anys de Seminari. Cal una formació equilibrada: humana, espiritual, intel·lectual i pastoral o apostòlica. És aquesta última la que demana que la formació es realitzi amb una certa experiència de vida comunitària. El Papa arriba a dir: «És millor el pitjor Seminari que cap Seminari.»

I a l'Evangeli trobem també una recomanació de Jesús a tenir en compte: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Lc 10,2). Aquests segadors no són triats mitjançant «càstings», campanyes publicitàries o maratons de generositat. És Déu qui tria i envia en missió. Per això és important la pregària vocacional en les nostres comunitats i la vida de pregària d'aquell que se sent cridat al sacerdoti ministerial. El camp a conrear és del Senyor, no és nostre, i això demana relació constant amb Ell per assegurar la fidelitat al «seu» projecte.

Demaneu que aquells que senten la crida tinguin el coratge necessari per a dir SÍ, com Maria de Nazaret, i prenguin les decisions definitives amb llibertat i sense por. El Senyor coneix prou bé les nostres limitacions i també la nostra generositat. Deixem-lo fer i Ell actuarà.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **ISABEL RODRÍGUEZ VILA**

Cap on anem?

«**L**a situació més dura i difícil de la meua vida va ser perdre el meu fill en un accident de trànsit». Va ser la fe la que va consolar i donar serenor a la Isabel Rodríguez, fotògrafa, infermera, escriptora i vicepresidenta de l'associació Misión y Desarrollo para Goundi. Acaba de publicar *Cuando nos vamos, ¿a dónde vamos?* (Círculo Rojo Editorial), un llibre que desenvolupa de manera contundent un tractat sobre l'ansietat del morir i la realitat de la mort, a través del seu relat autobiogràfic. Els beneficis del llibre es destinaran a la construcció d'un nou centre de salut a N'Dilate (Goundi, Txad).

Què l'ha ajudat a superar la mort del seu fill?

Jo mateixa em vaig sorprendre de la meua pròpia reacció. El primer que em va venir al cap van ser les paraules «faci's la teua voluntat!» Suposo que va ser la serenor que em va donar la fe, però també em va consolar pensar que ell m'ajudava a través del seu esperit. Crec en la comunicació entre ànimes i, en el meu cas, va ser tangible i patent.

Què mostra en el llibre?

Són textos autobiogràfics, explicats cronològicament, amb els quals recorro el cicle complet de la vida. A través d'ells intento explicar el meu interès prematur pel tema i la consegüent evolució personal.

Com ho fa?

Explico d'una manera personal el que entenc per la mort, sense embuts, amb naturalitat. Per mitjà dels relats de la meua experiència com a infermera, mare o visitadora de malalts i gent gran m'endinsó en el *morir*, tot abastant el que l'envolta: acceptació, afrontar la realitat, reconciliació, tancar episodis, perdonar-se i, finalment, lliurar-s'hi.

Òscar Bardají i Martí

HISTORIA DE LA CARIDAD

Hélder Cámara y Óscar A. Romero

En los años del Vaticano II, las iglesias diocesanas de América Latina tuvieron en el obispo de Olinda y Recife (Brasil), Helder Cámara, una voz libre de ataduras de un testigo del Evangelio.

El 24 de marzo de 1980, Óscar Arnulfo Romero, arzobispo de San Salvador, fue asesinado ante el altar cuando se disponía a celebrar la eucaristía por su defensa resuelta de los campesinos y de los más pobres de El Salvador, donde la injusticia y la prepotencia de unos ponían en peligro inmediato a cuantos se opusieran a sus designios.

No fue el único ni el primero. Antes de él, torturaron y asesinaron al jesuita Rutilio Grande (1977), defensor de los derechos humanos de los campesinos y de los obreros. La misma suerte sufrió el jesuita catalán Lluís Espinal en Bolivia (1980). Hélder Cámara y Óscar Romero colaboraron en la redacción del documento final de Puebla.

Cinco siglos antes, el dominico Antón Montesinos predicó a los colonos de Santo Domingo un sermón de Navidad (1511) defendiendo los derechos de las poblaciones autóctonas.

Con Montesinos, Las Casas y Francisco de Vitoria, otros muchos defendieron los derechos humanos de todos los habitantes de las colonias americanas, pero a menudo el egoísmo y la ambición pesaron más que los mandatos evangélicos.

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

Todos los padres somos adoptivos

Esta afirmación puede sorprender, pero es verdad. Todos los padres, todos, si queremos lucir la credencial de auténtica paternidad, debemos pasar la prueba de la adopción filial. Como decía el agudo periodista José Luis

Martín Descalzo: «En nuestro mundo hay muchos progenitores y no demasiados padres.»

En rigor, sólo hay padres adoptivos. Todo padre y toda madre, para sentirse verdaderamente como tales, deben adoptar a sus hijos. Porque no es la carne ni la sangre, sino el corazón, lo que nos hace padres e hijos. No hace mucho, el autor de un libro de educación dedicaba irónicamente su obra «a quienes se creen padres por el mero hecho de haber traído hijos al mundo».

Así pues, no le demos más vueltas: *somos padres e hijos en la medida en que amamos*. La paternidad y la filiación no surgen de la casualidad, sino de la libre elección de un amor constantemente confirmado.

En este sentido, amigo lector, es bien cierto que todos los padres somos en rigor padres adoptivos. Y los verdaderos padres saben que nunca se termina de engendrar lo ya engendrado.

Dr. Paulino Castells
(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La vocació sacerdotal

En el baptisme esdevenim membres d'un poble sacerdotal. El sacerdoci és un sacrament al servei de la comunió en l'Església. El sacrament de l'orde presbiteral, amb la imposició de mans del bisbe, constitueix *preveres* alguns batejats al servei de la comunió. Ningú no és ordenat sacerdot per a ell mateix només, sinó per edificar el poble de Déu, per evangelitzar. La diferència essencial entre el *sacerdoci baptismal* i el *sacerdoci ministerial* (*Lumen Gentium*, 10) rau en el caràcter ministerial o de servei del *sacerdoci ministerial*. L'ordenat està al servei de la comunió i de la unitat en la fe. Hi ha una *igualtat radical* entre tots els batejats. Tots els membres de l'Església participen del sacerdoci de Crist. El sacerdoci és un servei, no un poder.

El papa Francesc diu: «El sacerdoci ministerial és un dels mitjans que Jesús utilitza al servei del seu poble, però la gran dignitat ve del Baptisme, que és accessible a tots. La configuració del sacerdot amb Crist Cap —és a dir, com a font capital de la gràcia— no implica una exaltació que el col·loqui per sobre de la resta. A l'Església las funcions «no donen lloc a la superioritat dels uns sobre els altres» (*La joia de l'Evangelí*). Per això, el sacerdot no ha de suplantar el laic. Tots som responsables de la vida de l'Església.

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 17. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.
- 18. ■ Dimarts** [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).
- 19. □ Dimecres** [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.
- 20. ■ Dijous** [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.
- 21. ■ Divendres** [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.
- 22. ■ Dissabte** [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.
- 23. ■ † Diumenge vinent**, III de Quaresma (lit. hores 3a. setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42 (o bé: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

DIUMENGE II DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.»

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangelí, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangelí, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt una muntanya alta, i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Encara no havia acabat de dir això, quan els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo». En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequeu-vos, no tingueu por». Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti un gran pueblo, te bendeciré, haré famoso tu nombre, y será una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan. Con tu nombre se bendecirán todas las familias del mundo.»

Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

Transfiguració del Senyor (detall). Pintura de Giovanni Bellini (any 1480), Capodimonte (Nàpols)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,8b-10)

Querido hermano:

Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios.

Él nos salvó y nos llamó a una vida santa, no por nuestros méritos, sino porque, desde tiempo inmemorial, Dios dispuso darnos su gracia, por medio de Jesucristo; y ahora, esa gracia se ha manifestado al aparecer nuestro Salvador Jesucristo, que destruyó la muerte y sacó a la luz la vida inmortal, por medio del Evangelio.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan y se los llevó aparte a una montaña alta. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. Y se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bien se está aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías.» Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra, y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, mi predilecto. Escuchadlo.» Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis.»

Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban de la montaña, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos.»

COMENTARI

La transfiguració de Jesús

En la transfiguració de Jesús, Mateu segueix fonamentalment Marc. En Marc, és aquí on Déu, del núvol estant, revela als deixebles la identitat més pregona de Jesús: «Aquest és el meu fill, el meu estimat, escolteu-lo» (Mc 9,7).

En l'Evangelí de Mateu, aquesta revelació ja s'ha fet des del començament, mitjançant els oracles profètics que vénen de part de Déu (1, 23; 2,15; cf. 12,18-21) i sobretot mitjançant el baptisme en el qual la veu del cel proclama públicament la filiació divina de Jesús. La transfiguració, en Mateu, posa l'accent en un altre aspecte de l'escena. El que sobresurt en el text de Mateu és la descripció de l'impacte de la trans-

figuració en els deixebles: «Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front fins a terra, plens d'un gran temor. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: no tingueu por». La revelació és una gran teofania. El núvol ja suggereix la presència de Déu: baixava sobre el Sinaí quan Moisès hi pujava (Ex 24,15s). Però la veu del cel palesa aquesta presència. D'aquí l'accent de la narració en la reverència i el temor dels deixebles. I d'aquí també les paraules de confort de Jesús. L'accent de l'escena és, per tant, la visió i les paraules que surten del núvol estant. Com en les grans visions de l'apocalíptica, la visió ha de ser completada per les paraules que aclareixen el sentit de la visió, sovint incompreensible.

L'accent més gran de l'episodi està, per tant, en les paraules de la teofania. Aquestes paraules són les mateixes que en Marc, però aquí tenen un accent que va més enllà: «Escolteu-lo». Jesús, en Mateu, és aquell a qui tots han d'escoltar. Perquè Jesús és aquell que ensenya, l'únic mestre (cf. Mt 23,8).

Els tres solemnes discursos que hi ha abans d'aquesta escena ho han fet palès. Aquest escoltar Jesús correspon a la figura messiànica del profeta de Dt 18,15. Això té molt sentit en Mateu. Són les darreres paraules que Jesús adreçarà als deixebles en el seu comiat: «Aneu per tot el món... exhortant a guardar tot el que us he ensenyat» (Mt 28,19).

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea de Formació

Formació dels professors de Religió catòlica

La formació d'un professor de Religió d'educació infantil i primària es realitza ja des de la Facultat de Ciències de l'Educació. Els alumnes de grau —infantil, primària o doble via— poden cursar una matèria transversal que s'anomena Cultura i Religió, de 6 crèdits, i que s'imparteix des del SAFOR (Servei d'assistència i formació religiosa de la Universitat de Lleida). En arribar a 4t, els candidats poden cursar una optativa de Religió de 6 crèdits més i, finalment, a l'IREL completar els 12 crèdits restants que, un cop avaluats, els permetran accedir a la DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica), titulació necessària per impartir l'assignatura de Religió, sigui en centres públics o concertats.

El repte és formar un professorat adequat per a impartir l'ensenyament religiós escolar. Cadascun dels nois i noies, després de conèixer el currículum d'El i EP, es familiaritza no només amb els continguts sinó també amb les metodologies i els materials que podrà, després, utilitzar a l'aula. Es tracta de motivar els alumnes a descobrir com la Bíblia i la cultura cristiana, en les seves diverses dimensions, obren l'esperit, aporten saviesa i enriqueixen el seu patrimoni literari, artístic i cultural.

Nomenaments

El Sr. Bisbe ha fet els següents nomenaments:

- Mn. Víctor Manuel Espinosa Oller, membre del Col·legi de Consultors, per un període de cinc anys.
- Mn. Gerard Soler Quintillà, consiliari dels Grups d'Amistat i Oració.
- Sr. Laureano Sánchez Castillo, membre del Consell de Pastoral Diocesà.

Estudi sobre la pobresa infantil a Lleida

La comissió diocesana de Justícia i Pau a Lleida i l'Agrupament Escolta «Lo Manaix» estan portant a terme el projecte «La pobresa infantil a Lleida». Té com a objectiu conèixer la situació de la pobresa a la nostra ciutat, centrant-la en els nens. Per aquest motiu ja s'han realitzat dues visites als barris de Lleida on hi ha una presència significativa de població empobrida, com són el Centre Històric i La Mariola. A continuació, es farà un treball intern en el si de la branca (Rangers i Noies Guies), a la qual pertanyen els i les joves de l'agrupament que fan aquest estudi. Un cop finalitzada aquesta primera fase es passarà a una segona en què es farà una prospecció en el barri on es troba ubicat l'agrupament (Cappont, Parròquia de la Sagrada Família) per, en una tercera fase, assumir alguna tasca de compromís social.

Presentació de l'Aplec de l'Esperit

Convocats per les delegacions de Joves i de Catequesi i pel Centre d'Esplais Cristians, 45 adults, que acompanyen en la fe a joves de la diòcesi de Lleida, han participat recentment en una trobada explicativa del proper Aplec de l'Esperit que tindrà lloc a Banyoles, el dissabte dia 7 de juny. El bisbe Joan Piris ha donat la benvinguda als assistents i ha donat ànims per a la ce-

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h. Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 16 de març:**
 - Dia del Seminari.
 - 18 h, «Diumenges de Pel·lícula», a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
- **Dimarts, 18 de març:**
 - 17 h, visiten al Sr. Bisbe els nens de catequesi del col·legi Claver.
- **Dimecres, 19 de març: Sant Josep.**
- **Divendres, 21 de març:**
 - 18.30 h, Atri dels gentils, UDL (edifici Rectorat).
- **Dissabte, 22 de març:**
 - 9.30 h, Atri dels gentils, UDL (edifici Rectorat).
 - 11.30 h, trobada d'infants de catequesi. Arxiprestat de Gardeny a la parròquia de Sant Ignasi.
- **Diumenge, 23 de març:**
 - 12 h, Eucaristia a la parròquia de la Sagrada Família. 50è aniversari de la parròquia.

lebració d'aquesta trobada, que aplegarà els joves cristians de les esglésies amb seu a Catalunya.

Mn. Xavier Navarro, delegat de joves del bisbat de Lleida, ha fet la presentació del que serà l'Aplec. La trobada s'ha clos amb el cant de l'himne de l'Aplec.

Predicacions quaresmals arxiprestat Seu Vella

- 25 de març «Paraula de Déu anunciada»
Sr. Bisbe Joan Piris
- 26 de març «Paraula de Déu celebrada»
Sra. Maria Mar Pérez
- 27 de març «Paraula de Déu viscuda»
Sr. Amadeu Bonet

A les 19.30 h, a la Parròquia de Sant Pere

AYUDANDO A VIVIR

Dios sigue esperando respuestas

Al celebrar el DÍA DEL SEMINARIO, recuerdo a algunos jóvenes que me han dicho sentirse atraídos por el sacerdocio ministerial. Hay quien ha decidido dar el paso y otros que no se han atrevido a decir ni sí ni no: dicen que no lo descartan. Esto puede parecer señal de prudencia pero, de hecho, es reflejo de la indecisión e inseguridad que acompaña a tantas personas. La nuestra es una cultura que nos hace huir de compromisos, sobre todo si son de por vida.

Una de las respuestas más curiosas que he encontrado ha sido aquella de «yo tengo otros proyectos». Alguien puede calificarlo como una demostración de libertad pero manifiesta un planteamiento equivocado porque, en el tema de vocaciones de especial consagración, lo que cuenta es «qué proyecto puede tener Dios sobre mí» y no tanto mi posible proyecto. Tú y yo somos sujetos libres para decidir sí o no, pero siempre como una respuesta gratuita a la llamada que Dios pone ante nuestra conciencia, valiéndose de diferentes circunstancias.

El papa Francisco lo explicaba así el pasado mes de julio: «Se trata de escuchar a Jesús que nos dice, no

necesariamente con palabras, «Tú eres importante para mí, te quiero, cuento contigo». Comprender esto es el secreto de nuestra alegría.

«Convertirse en sacerdote no es, en ningún caso, una elección nuestra. No me fío del joven que dice: He elegido este camino. ¡No me gusta esto! Más bien es la respuesta a una llamada y a una llamada de amor. Siento algo dentro que me inquieta, y yo respondo Sí.

«El Señor nos hace sentir este amor a través de numerosos signos que podemos leer en nuestra vida, a través de numerosas personas que pone en nuestro camino. Se trata de no cerrarse, sino abrirse y entregarse a testimoniar su Evangelio en el servicio a la Iglesia».

Naturalmente también se necesita una formación precisa y para eso están los años de Seminario. Es una formación equilibrada: humana, espiritual, intelectual y pastoral o apostólica. Es esta última la que pide que la formación se realice con una cierta experiencia de vida comunitaria. El Papa llega a decir: «Es mejor el peor Seminario que ningún Seminario.»

Y en el Evangelio encontramos también una recomendación de Jesús a tener en cuenta: «La cosecha es abundante, pero los obreros pocos. Rogad, pues, al dueño de la mies que mande obreros» (Lc 10,2). Estos segadores no son elegidos mediante «castings», campañas publicitarias o maratones de generosidad. Es Dios quien elige y envía en misión. Por eso es importante la oración vocacional en nuestras comunidades y la vida de oración de aquellos que se sienten llamados al sacerdocio ministerial. El campo a cultivar es del Señor, no es nuestro, y esto pide relación constante con Él para asegurar la fidelidad a «su» proyecto.

Pidamos que aquellos que sientan la llamada tengan el coraje necesario para decir SÍ, como María de Nazaret, y tomen las decisiones definitivas con libertad y sin miedo. El Señor conoce bien nuestras limitaciones y también nuestra generosidad. Dejémosle hacer y Él actuará.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737